

ที่มาที่ไปและโฉมใหม่ของ TOEFL :

ข้อสังเกตสำหรับผู้สอนภาษา

Developments and New Look of TOEFL : Observations for Language Teachers

บุษบา กนกศิลป์ธรรม*

Budsaba Kanoksilapatham

บทคัดย่อ

ข้อสอบ TOEFL ซึ่งเป็นข้อสอบวัดระดับความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของผู้ที่ไม่ใช้ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาแม่ นับเป็นข้อสอบมาตรฐานข้อสอบหนึ่ง ที่ได้รับความนิยมสูงสุดในปัจจุบัน ข้อสอบ TOEFL ได้ผ่านการพัฒนาเปลี่ยนแปลง จาก paper-based (PBT) มาเป็น computer-based (CBT) และล่าสุดการก้าวขึ้นสู่ การเป็น internet-based (iBT) ซึ่งเป็นผลจากการระดมกำลังสมองครั้งใหญ่ของ นักวิชาการหลายสาขา ผนวกการประยุกต์ใช้เทคโนโลยี บทความนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อจะ เสนอที่มาและที่ไปของข้อสอบ TOEFL แบบ iBT กรอบความคิดที่เชื่อว่าเป็นแรงผลักดัน ไปสู่การเปลี่ยนแปลงล่าสุด และข้อสังเกตของผู้เขียนเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงครั้งนี้ อันหวังว่าจะเป็นประโยชน์ต่อผู้สอนภาษาไม่มากนักน้อย

Abstract

TOEFL, one of the most popular standardized tests, is a test to measure English competence of non-native speakers of English. TOEFL has gone through three substantial changes from paper-based testing (PBT), computer-based testing (CBT), and finally to internet-based testing (iBT). TOEFL iBT resulted from the mobilization of academicians from several disciplines and the integration of currently high technology. This article aims at presenting accounts regarding TOEFL's background and how TOEFL transformed into TOEFL iBT. Conceptual frameworks that might be responsible for this change were proposed. In addition, the author's observation regarding the change was made, hoping it to be more or less useful to language teachers.

๑. ที่มาของ TOEFL

Educational Testing Service หรือ ETS แห่งประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นองค์กรเอกชนที่ก่อตั้งขึ้นในปี ค.ศ. ๑๙๔๗ เพื่อสร้างข้อสอบ จัดและดำเนินการสอบ และประเมินผลสอบ ของข้อสอบมาตรฐานหลายประเภท เช่น SAT TOEIC และ GRE^{*} หนึ่งในข้อสอบมาตรฐานที่เป็นที่รู้จักกันทั่วโลกของ ETS คือ TOEFL หรือ Test of English as a Foreign Language ข้อสอบ TOEFL เป็นข้อสอบที่ใช้วัดระดับความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของผู้ที่ไม่ใช้ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาแม่ นับเป็นข้อสอบหนึ่งในบรรดาข้อสอบมาตรฐานที่ได้รับการยอมรับมากที่สุด ปัจจุบัน ETS มีศูนย์สอบมากกว่า ๔,๐๐๐ แห่ง ใน ๑๘๐ ประเทศทั่วโลก

สถาบันการศึกษาและองค์กรทั้งของภาครัฐและภาคเอกชนหลายแห่งทั่วโลกใช้คะแนน TOEFL เป็นเกณฑ์ประกอบการพิจารณารับนักศึกษาเข้าศึกษาต่อในสถาบันการศึกษาต่างๆ การจัดสรรทุนการศึกษา หรือการพิจารณารับบุคคลเข้าทำงาน ในช่วงเวลา ๖๐ ปีที่ผ่านมา TOEFL ที่เรารู้จักกันดีนี้ได้ผ่านการพัฒนารวม ๓ ช่วงสำคัญด้วยกัน ช่วงแรกเรียกว่า ข้อสอบ TOEFL แบบ paper-based testing หรือที่เรียกสั้นๆ ว่า PBT จากนั้น ข้อสอบดังกล่าวได้พัฒนามาเป็นแบบ

* ข้อสอบ SAT TOEIC และ GRE ล้วนเป็นแบบทดสอบมาตรฐานของ ETS เพื่อรองรับจุดประสงค์ต่างๆ กัน ดังนี้คือ

SAT หรือ **Scholastic Aptitude Test** เป็นการสอบวัดทักษะการใช้เหตุใช้ผลในการคิดวิเคราะห์ ซึ่งสำคัญต่อการเรียนในระดับอุดมศึกษา เพื่อดูว่าผู้เรียนวิเคราะห์และแก้ปัญหาต่างๆ และพร้อมที่จะเข้าสู่ระบบการเรียนในมหาวิทยาลัยได้ดีเพียงใด

TOEIC หรือ **Test of English for International Communication** เป็นแบบทดสอบภาษาอังกฤษสมรรถภาพ (proficiency test) ของผู้ที่ไม่ใช้ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาแม่ เพื่อดูว่าผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษที่ใช้อยู่ทั่วไปในวงการธุรกิจ ในประเทศไทย หน่วยงานต่างๆ เช่น สถาบันการศึกษา หน่วยงานการบิน การเงิน การโรงแรมและบริษัทข้ามชาติต่างๆ ได้นำ TOEIC ไปใช้ในลักษณะต่างๆ กัน บางแห่งเพื่อคัดเลือกเข้าทำงาน บางแห่งใช้เพื่อวัดระดับความสามารถทางการใช้ภาษาของพนักงาน

GRE หรือ **Graduate Record Examinations** เป็นการสอบวัดเชาวน์ปัญญาทั่วไป ความสามารถทางภาษา การคำนวณ และความสามารถในเชิงวิเคราะห์ สำหรับผู้ต้องการเรียนต่อในระดับสูงกว่าปริญญาตรีในประเทศสหรัฐอเมริกาทุกสาขา ยกเว้น Business School ที่ต้องสอบ GMAT (Graduate Management Admission Test) และ Law School ที่ต้องสอบ LSAT (Law School Admission Test) การสอบ GRE มีอยู่ ๒ รูปแบบ คือ การสอบทั่วไป (General Test) และการสอบเฉพาะวิชาสาขา (Subject Test) ใน ๑๖ สาขาวิชา

computer-based testing หรือที่เรียกสั้นๆ ว่า CBT และปัจจุบันได้มีรูปแบบการสอบ TOEFL แบบใหม่ล่าสุดที่เรียกว่า internet-based testing หรือเป็นที่รู้จักในชื่อ TOEFL iBT เป็นการสอบผ่านสื่ออินเทอร์เน็ต ซึ่งเพิ่งเปิดตัวเมื่อเดือนกันยายนปี พ.ศ. ๒๕๔๘ ในประเทศสหรัฐอเมริกา และตามมาด้วยประเทศแคนาดา ฝรั่งเศส เยอรมัน และอิตาลี ในเดือนตุลาคมของปีเดียวกัน ได้มีการเริ่มจัดสอบระบบเดียวกันนี้ในประเทศไทยเมื่อเดือนเมษายน พ.ศ. ๒๕๔๙ เพื่อเป็นการสร้างความกระจำเกี่ยวกับพัฒนาการของข้อสอบ TOEFL จะขอกล่าวถึงการสอบแต่ละแบบดังนี้

๑.๑. การสอบ TOEFL แบบ PBT

ข้อสอบ TOEFL แบบ PBT นี้ประกอบด้วย ๔ ส่วนย่อย เพื่อวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษดังนี้

๑. Listening Comprehension เป็นข้อสอบเพื่อวัดความสามารถและความเข้าใจภาษาอังกฤษโดยการฟังการสนทนาและเรื่องต่างๆ จากเครื่องบันทึกเสียง โดยผู้รับการทดสอบจะต้องตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังโดยการเลือกตัวเลือกที่ถูกต้อง (รวม ๕๐ คำถาม ภายในเวลา ๓๕ นาที)

๒. Structure and Written Expression เป็นข้อสอบเพื่อวัดความสามารถด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษโดยผู้รับการทดสอบจะเลือกคำตอบที่ถูกต้องเพื่อเติมประโยคให้สมบูรณ์หรือหาที่ผิดในประโยคที่ให้มาในข้อสอบ (รวม ๔๐ คำถาม ภายในเวลา ๒๕ นาที)

๓. Reading Comprehension เป็นข้อสอบเพื่อวัดความสามารถทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ โดยผู้รับการทดสอบเลือกตัวเลือกที่ถูกต้อง คำถามอาจจะเกี่ยวกับความคิดและความหมายของคำที่ปรากฏในเรื่องที่อ่าน (รวม ๕๐ คำถาม ภายในเวลา ๕๕ นาที)

๔. Test of Written English เป็นข้อสอบเพื่อวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษที่ถูกต้อง มีระเบียบแบบแผน และสื่อความหมายได้ถูกต้องชัดเจน โดยข้อสอบจะเป็นรูปแบบการเขียนความเรียงตามหัวข้อที่กำหนดให้ ไม่มีข้อสอบส่วนนี้ทุกครั้งที่มีการจัดสอบ TOEFL แบบ PBT ดังนั้น ผู้ประสงค์จะสอบ TOEFL แต่ไม่ประสงค์จะสอบการเขียนก็สามารถทำได้ โดยลงทะเบียนสอบ TOEFL เฉพาะครั้งที่ไม่มีมีการสอบการเขียน (ความเรียง ๑ เรื่อง ภายในเวลา ๓๐ นาที)

๑.๒. การสอบ TOEFL แบบ CBT

เช่นเดียวกับแบบ PBT ข้อสอบ TOEFL แบบ CBT ประกอบด้วย ๔ ส่วนย่อย เพื่อวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษดังนี้

๑. Listening เป็นข้อสอบเพื่อวัดความสามารถและความเข้าใจภาษาอังกฤษโดยการฟังเรื่องต่างๆจากหูฟัง พร้อมคอมพิวเตอร์ คำถามเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังมีหลายรูปแบบต่างๆ กัน และไม่จำกัดการเลือกตัวเลือกที่ถูกต้องเท่านั้น (รวม ๓๐-๕๐ คำถาม ภายในเวลา ๔๐-๖๐ นาที)

๒. Structure เป็นข้อสอบเพื่อวัดความสามารถด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ โดยพิจารณาประโยคที่ปรากฏบนจอคอมพิวเตอร์ และเลือกคำตอบที่ถูกต้องเพื่อเติมประโยคให้สมบูรณ์ หรือหาที่ผิดในประโยคที่เข้ามาในข้อสอบ (รวม ๒๐-๒๕ คำถาม ภายในเวลา ๑๕-๒๐ นาที)

๓. Reading เป็นข้อสอบเพื่อวัดความสามารถความเข้าใจภาษาอังกฤษโดยการอ่านข้อความที่ปรากฏบนจอคอมพิวเตอร์ และตอบคำถามประเภทต่างๆ เกี่ยวกับความคิดและความหมายของคำที่ปรากฏในเรื่องที่อ่าน (รวม ๔๔-๖๐ คำถาม ภายในเวลา ๗๐-๙๐ นาที)

๔. Writing เป็นข้อสอบเพื่อวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษที่ถูกต้อง มีระเบียบแบบแผน และสื่อความหมายได้ถูกต้อง โดยข้อสอบจะเป็นรูปของการเขียนความเรียงตามหัวข้อที่กำหนดให้ ด้วยการบันทึกลงบนจอคอมพิวเตอร์หรือการเขียนบนกระดาษที่กำหนดให้ (๑ เรื่อง ภายในเวลา ๓๐ นาที)

จะเห็นว่า โครงสร้างของข้อสอบ TOEFL แบบ CBT ไม่ต่างจากข้อสอบ TOEFL แบบ PBT มากนัก จุดเปลี่ยนที่เห็นได้ชัดคือการใช้คอมพิวเตอร์แทนกระดาษข้อสอบและกระดาษคำตอบ ซึ่งการปรับเปลี่ยนนี้เป็นไปตามกระแสพลวัตของเทคโนโลยี นอกจากนั้น TOEFL แบบ PBT ได้เพิ่มความหลากหลายของรูปแบบคำถามในส่วนการฟัง และการกำหนดให้ผู้รับการทดสอบทุกคนต้องสอบส่วนการเขียน

๒. ที่ไปและโฉมใหม่ของ TOEFL แบบ iBT

ETS ได้สรุปรูปแบบและโครงสร้างของ TOEFL แบบ iBT โดยการเปรียบเทียบข้อสอบ TOEFL ทั้ง ๓ แบบ ทั้งในด้านของทักษะที่ทดสอบ เวลาที่ใช้ในการทดสอบแต่ละส่วนช่วงคะแนนเป็นต้น ดังที่ผู้เขียนได้เลือกเสนอข้อมูลดังกล่าวในตารางข้างใต้

	IBT TOEFL	CBT	PBT
ทักษะ	● ฟัง ● พูด ● อ่าน ● เขียน	● ฟัง ● ไวยากรณ์ ● อ่าน ● เขียน	● ฟัง ● ไวยากรณ์ ● อ่าน ● เขียน
รวมเวลา	๔ ชั่วโมง	๓-๕ ชั่วโมง	๓ ชั่วโมง
ผลานทักษะ	ใช่	ไม่	ไม่
การฟัง	๔-๖ บรรยาย & อภิปราย ● ๓-๕ นาที/เรื่อง ● ๖ คำถาม/เรื่อง ๒-๓ บทสนทนา ● ๓ นาที/สนทนา ● ๕ คำถาม/สนทนา เพิ่มความหลากหลายของสำเนียงของผู้ให้เสียง เวลา : ๖๐-๙๐ นาที ช่วงคะแนน : ๐-๓๐	๑๑-๑๗ บทโต้ตอบ ● ๑ คำถาม/บทโต้ตอบ ๒-๓ บทสนทนา ● ๑ นาที/สนทนา ● ๒-๓ คำถาม/สนทนา ๔-๖ บรรยาย & อภิปราย ● ๒ นาที/เรื่อง ● ๓-๖ คำถาม/เรื่อง เวลา : ๔๐-๖๐ นาที ช่วงคะแนน : ๐-๓๐	๓-๔ เรื่องพูดคุย ● ๐-๙๐ วินาที/เรื่อง ● ๓-๕ คำถาม/เรื่อง ๒-๓ การสนทนาต่อเนื่อง ● ๖๐-๙๐ นาที/เรื่อง ● ๓-๕ คำถาม/เรื่อง ๓๐-๔๐ บทโต้ตอบ ● ๕-๑๕ วินาที/สนทนา ● ๑ คำถาม/สนทนา เวลา : ๓๕ นาที ช่วงคะแนน : ๓๑-๖๘
การพูด	๖ กิจกรรมภาษา - เฉพาะพูด ๒ กิจกรรม - ผลานทักษะ ๔ กิจกรรม ● พูดเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน/ฟัง ● ๓๐ วินาทีสำหรับเตรียม ● ๑ นาทีสำหรับพูด เวลา : ๒๐ นาที ช่วงคะแนน : ๐-๓๐	ไม่มี	ไม่มี
การอ่าน	๓-๕ เรื่องจากตำรา ● ยาวประมาณ ๗๐๐ คำ ● ๑๒-๑๔ คำถาม/เรื่อง เวลา : ๖๐-๑๐๐ นาที ช่วงคะแนน : ๐-๓๐	๔-๕ เรื่องจากตำรา ● ยาว ๒๕๐-๓๕๐ คำ ● ๑๑ คำถาม/เรื่อง เวลา : ๗๐-๙๐ นาที ช่วงคะแนน : ๐-๓๐	๕ เรื่องจากตำรา ● ยาว ๒๕๐-๓๕๐ คำ ● ๑๐ คำถาม/เรื่อง เวลา : ๕๕ นาที ช่วงคะแนน : ๓๑-๖๗

	IBT TOEFL	CBT	PBT
การเขียน	๒ กิจกรรมภาษา ● ฟิมพ์คอมมาเท่านั้น ● ผสานทักษะ ๑ กิจกรรม (เขียนเกี่ยวกับเรื่องที่ได้อ่านและฟัง-๒๐ นาที) ● เฉพาะเขียน ๑ กิจกรรม (๓๐ นาที) เวลา : ๕๐ นาที ช่วงคะแนน : ๐-๓๐	๑ กิจกรรม-เฉพาะเขียน ● ฟิมพ์คอมมา เท่านั้น เวลา : ๓๐ นาที ช่วงคะแนน : ๐-๓๐	๑ กิจกรรม-เฉพาะเขียน ● เขียนบนกระดาษ ● แยกคะแนนต่างหาก เวลา : ๓๐ นาที ช่วงคะแนน : ๐-๖
ไวยากรณ์	ไม่มี เพราะมีการประเมิน ส่วนนี้แล้วในการพูดและ การเขียน	๒๐-๒๕ คำถาม เวลา : ๑๕-๒๐ นาที ช่วงคะแนน : คะแนนคิด รวมกับการเขียน	๔๐ คำถาม เวลา : ๒๕ นาที
คะแนนรวม	๐-๑๒๐	๐-๓๐๐	๓๑๐-๖๗๗

ที่มา : ปรับจากเอกสารประชาสัมพันธ์ของ ETS "TOEFL iBT at a glance" (2005)

จากตารางข้างต้น ผู้เขียนสามารถสรุปการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญใน TOEFL แบบ iBT เพื่อวิเคราะห์หากรอบความคิดที่เป็นพื้นฐานของการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว ดังนี้

- ไม่มีการวัดความรู้เรื่องไวยากรณ์โดยตรง แต่สามารถประเมินทักษะนี้ได้โดยรวมจากส่วนการเขียนและการพูดแทน

- มีการวัดทั้งเฉพาะทักษะและผสมผสานทักษะ

- สามารถจดบันทึกขณะฟังได้

- ตัวบทที่นำมาทำเป็นแบบสอบการฟังส่วนหนึ่งเป็นการบรรยายทางวิชาการที่ยาวขึ้นและสมจริงมากขึ้น

- มีการวัดความรู้เรื่องลักษณะประวัติของภาษา (paralinguistic features) ดังจะกล่าวโดยละเอียดใน ๒.๓

คำถามที่ทุกคนอยากทราบคำตอบคือ ทำไมจึงมีการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ กลไกอะไรที่ผลักดันให้เกิด TOEFL แบบ iBT จากการเปลี่ยนแปลงหลายๆ ดังที่สรุปข้างต้น ผู้เขียนสามารถประมวลได้ว่าการเปลี่ยนแปลงครั้งนี้ได้รับอิทธิพลจากการรอบความคิด ๓ ประการด้วยกันคือ

1. Communicative competence
2. Academic communication
3. Authentic communication

๒.๑. Communicative competence (ความสามารถในการสื่อสาร)

Communicative competence หรือความสามารถในการสื่อสาร เป็นกรอบความคิดที่พัฒนาขึ้นในปี ค.ศ. ๑๙๗๔ โดยเดลล์ ไฮม์ส (Dell Hymes) ศาสตราจารย์ของประเทศสหรัฐอเมริกาทางด้านภาษาศาสตร์ ผู้สนใจด้านภาษาศาสตร์ด้วย ไฮม์สกล่าวว่าความรู้ความสามารถทางภาษาแบ่งออกเป็น ๒ ข้อหลักคือ ความรู้เกี่ยวกับภาษา (linguistic competence) ซึ่งเป็นความรู้เกี่ยวกับไวยากรณ์ของภาษา และความสามารถในการสื่อสารจริง (communicative competence) คนที่รอบรู้ไวยากรณ์ภาษาเป็นอย่างดีอาจไม่สามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ ในทำนองเดียวกัน คนที่สามารถใช้ภาษาได้เป็นอย่างดีอาจไม่รอบรู้ไวยากรณ์ของภาษา สรุปก็คือ **ความรู้เกี่ยวกับภาษาและความสามารถในการสื่อสารไม่จำเป็นต้องเท่าเทียมกันเสมอไป** กรอบความคิดเรื่อง communicative competence นี้มีอิทธิพลต่อการเรียนการสอนภาษา จนในช่วงหนึ่งได้มีการสอนภาษาโดยอิงแนวคิด communicative competence ที่มีชื่อว่า communicative approach และได้รับความนิยมมากในหลายประเทศ ปัจจุบันก็ยังมีหลายประเทศที่จัดการเรียนการสอนโดยยึดตามแนวทางนี้

ในส่วนของการสร้างแบบทดสอบนั้น การสร้างข้อสอบทางภาษาใดๆ ก็ตามต้องอาศัยการพิจารณาอย่างถี่ถ้วน เพื่อตัดสินใจว่าควรจะนำคำใดและโครงสร้างใดของภาษามาทดสอบ การตัดสินใจของผู้ออกข้อสอบอาจแปรตามความรู้สึกและประสบการณ์ส่วนตัว (anecdotal evidence) ว่าคำนี้เรื่องนี้ น่าออกข้อสอบ แม้ว่าบางครั้ง คำหรือหลักไวยากรณ์ที่นำมาออกข้อสอบนั้น อาจไม่ปรากฏพบ หรือพบแต่ไม่บ่อยในการใช้ภาษาเพื่อสื่อสารในชีวิตประจำวันเลยก็เป็นได้

ความแตกต่างระหว่างความรู้เกี่ยวกับภาษา (linguistic competence) และความสามารถในการสื่อสาร (communicative competence) สามารถแสดงให้เห็นดังตัวอย่างข้อสอบที่ครอบคลุมหัวข้อไวยากรณ์ที่ข้อสอบ TOEFL ทั้งแบบ PBT และ แบบ CBT นิยมทดสอบ เช่น

การใช้ conditional if clause แบบที่เป็นไปไม่ได้ ซึ่งทุกคนที่มีความรู้เกี่ยวกับภาษาจะทราบว่ามี
กระบวนการใช้ภาษาคือ if + v 2, would + v 1 ดังประโยคใน (1)

(1) *If I **were** you, I **would** not do that.*

แต่ในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์จริง เราพบว่าเจ้าของภาษา
สามารถพูดประโยคที่ไม่เป็นไปตามกฎเกณฑ์ที่หลักไวยากรณ์กำหนดไว้ข้างต้นได้ ดังแสดงใน
ตัวอย่างการสนทนา (2)

(2) A : *Would you like to go to Bangkok with me this weekend?*

B : *I **would** if I **could**. But I just can't.*

หรือการทดสอบการใช้ subjunctive verb ตามกฎเกณฑ์ของภาษา ดังแสดง
ในประโยค (3)

(3) *I strongly suggest that he **stay** in bed for a few days.*

ซึ่งจะพบว่า ในการใช้ภาษาทั่วไป เราสามารถสื่อความหมายเดียวกันกับ (3) ได้
โดยไม่ใช้ subjunctive verb เช่น (4)

(4) *I strongly suggest that he **should stay** in bed for a few days.*

และดูเหมือนการใช้รูปแบบที่ไม่เป็น subjunctive เช่น (4) จะเป็นที่ยอมรับ
มากกว่าด้วยซ้ำในบางสถานการณ์ เช่นในการสนทนา

ตัวอย่างสุดท้ายที่แสดงความไม่สอดคล้องระหว่างความรู้เกี่ยวกับไวยากรณ์
ภาษาและการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร คือการละคำนำหน้านาม (article) ใน (5)

(5) *(The) Classical risk factors of atherosclerosis are associated with
claudication.*

จากการสนทนาระหว่างผู้เขียนกับจอห์น สวาลส์ (John Swales) ศาสตราจารย์
ประจำสถาบันภาษา มหาวิทยาลัยมิชิแกนที่แอนน์ อาร์เบอร์ (University of Michigan at Ann
Arbor) ศาสตราจารย์สวาลส์ตั้งข้อสังเกตว่า ปัจจุบัน การเขียนบทความภาษาอังกฤษโดยเฉพาะ
สาขาการแพทย์มักละคำนำหน้านาม (*The*) โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อคำนามนั้นถูกขยายต่อมาด้วย
วลีที่ขึ้นด้วย "of"

ตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่า การออกข้อสอบที่วัดการใช้หลักไวยากรณ์ดัง
กล่าวอาจเป็นตัวบ่งชี้ถึงความรู้เรื่องไวยากรณ์ภาษาก็จริง แต่ไม่สามารถวัดความรู้ความสามารถใน

การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารอย่างแท้จริงตามลักษณะที่เจ้าของภาษาใช้เขียนและพูดในสภาพชีวิตประจำวัน ด้วยเหตุนี้ ข้อสอบ TOEFL แบบ iBT จึงไม่มีการวัดความรู้เรื่องไวยากรณ์โดยตรง เพราะสามารถประเมินทักษะนี้ได้โดยรวมจากส่วนการเขียนและการพูดแทน

๒.๒. Academic communication (การสื่อสารเชิงวิชาการ)

เป็นที่ทราบกันว่า การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยเฉพาะสำหรับผู้ที่ต้องการสอบ TOEFL เพื่อไปศึกษาต่อต่างประเทศนั้น ครอบคลุมความสามารถในการใช้ภาษาหลายด้านด้วยกัน คือนอกจากความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน เช่นการไปซื้ออาหาร การจับจ่ายใช้สอย การจ่ายค่าสาธารณูปโภค และการดูหนังฟังเพลงแล้ว ผู้ที่จะไปศึกษาต่างประเทศ ยังต้องมีความสามารถในการใช้ภาษาเชิงวิชาการ ทั้งภาษาพูดและภาษาเขียนด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการเรียนการสอนระดับมหาวิทยาลัย นักศึกษาต้องมีความรู้ในการอ่านเชิงวิชาการ เช่น การอ่านตำราเรียนภาษาอังกฤษ การอ่านบทความวิชาการ และบทความวิจัย ความสามารถในการเขียนความเรียงงานเขียนวิทยานิพนธ์ นอกจากนี้ นักศึกษาต้องสามารถฟังและเข้าใจการบรรยาย การแสดงความคิดเห็นในกลุ่มอภิปรายย่อย การเสนองานทั้งในชั้นเรียนและในที่ประชุมทางวิชาการ เป็นต้น

ปัจจุบันมีงานวิจัยจำนวนหนึ่งที่ศึกษาลักษณะทางภาษาศาสตร์ในเอกสารวิชาการ โดยเฉพาะบทความวิชาการ ตัวอย่างเช่น การใช้กาล หรือ tense ต่างๆ (ตัวอย่างเช่น Gunawardena, 1989 ; Malcolm, 1987) การใช้ฉาก หรือ active voice และ passive voice (ตัวอย่างเช่น Master, 2001) หรือการอ้างอิงเอกสาร (ตัวอย่างเช่น Hyland, 1999) ในขณะที่งานวิจัยอีกจำนวนหนึ่งวิเคราะห์ศึกษาโครงสร้างสัมพันธ์สารของบทความวิชาการ (discourse structure) อันได้แก่งานของ บุษบา กนกศิลป์ธรรม (Kanoksilapatham, 2003, 2005), สวาลส์ (Swales, 1990 ; 2004), และวิลเลียมส์ (Williams, 1999) นอกจากนี้ มีงานวิจัยจำนวนหนึ่งซึ่งศึกษาภาษาพูดเชิงวิชาการ โดยเฉพาะโครงสร้างการบรรยายเป็นภาษาอังกฤษ (Chaudron & Richards, 1986 ; Flowerdew & Tauroza, 1995 ; Khuwaleh, 1999 ; Nattinger & DeCarrico, 1992 ; Strod-Lopez, 1991) งานเหล่านี้สะท้อนให้เห็นว่า ไม่เพียงแต่การเขียนเชิงวิชาการเท่านั้นที่มีโครงสร้าง การพูดเชิงวิชาการก็มีโครงสร้างเช่นกัน เป็นที่แน่นอนว่า ความรู้ความเข้าใจในโครงสร้างของภาษาเชิงวิชาการ ไม่ว่าจะเป็นระดับสัมพันธ์สารหรือระดับลักษณะภาษาศาสตร์ก็ดี ไม่ว่าจะเป็นภาษาพูดหรือภาษาเขียนก็ดี ล้วนมีส่วนช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการศึกษาในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อการสอนมากขึ้น

งานวิจัยอีกจำนวนหนึ่งที่ศึกษาการใช้ทักษะภาษาเชิงวิชาการได้แก่งานของคาร์สันและคณะ (Carson, Chase, Gibson, & Hargrove, 1992) ที่พบว่านักศึกษาระดับปริญญาตรีจำเป็นต้องมีความรู้ความสามารถทั้งภาษาพูดและภาษาเขียน โดยเฉพาะในการอ่านตำราเรียนเพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการฟังบรรยาย หรืองานวิจัยของแคเรลล์และคณะ (Carell, Dunkel, & Mollan, 2002) ที่แสดงให้เห็นว่าการที่นักศึกษามีโอกาสได้จัดบันทึกระหว่างการฟังบรรยายเอื้อต่อความสำเร็จในการศึกษา เพราะนักศึกษสามารถใช้ข้อมูลที่จัดบันทึกขณะฟังการบรรยายเพื่อประโยชน์ต่อไปในการเตรียมตัวสอบวิชานั้นๆ หรืองานของเบลเชอร์และฮิเรลา (Belcher & Hirvela, 2001) ซึ่งพบว่าทักษะการอ่านเชิงวิชาการมีความสัมพันธ์กับการเขียนเชิงวิชาการ

น่าจะเสียดายว่างานวิจัยที่วิเคราะห์ข้อสอบ TOEFL โดยตรง เท่าที่ทราบมีไม่มากนัก (หรืออาจมีมากกว่าที่ผู้เขียนทราบ แต่ไม่เป็นที่เปิดเผยเนื่องจากอาจส่งผลกระทบต่อผลเชิงธุรกิจ) ที่จะกล่าวถึงในที่นี้คืองานวิจัยของไบเบอร์และเจมีสัน (Biber & Jamieson, 1998) ซึ่งพบว่า ตัวบท (text) ที่นำมาใช้ทดสอบทักษะการฟังและการอ่านในข้อสอบ TOEFL ไม่สอดคล้องกับตัวบทที่ผู้รับการทดสอบจะประสบในชีวิตจริงของการศึกษาต่อ ผลวิจัยสะท้อนให้เห็นว่า เมื่อตัวบทที่ใช้ทดสอบไม่สามารถเทียบเคียงกับภาษาเชิงวิชาการในชีวิตจริงได้ ผลการทดสอบก็ย่อมไม่สามารถชี้วัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อศึกษาต่อได้เช่นกัน

อนึ่ง จะเห็นได้ว่า เมื่อพูดถึงภาษาที่ใช้ในงานวิชาการ คนส่วนใหญ่มักนึกถึงการใช้ภาษา ดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ซึ่งจัดว่าเป็นภาษาเชิงวิชาการหลัก แต่ในความเป็นจริง จะเห็นว่าภาษาที่ใช้เพื่อการศึกษาต่อในต่างประเทศยังรวมถึงภาษาเชิงวิชาการรอง อันได้แก่ ภาษาที่ใช้เมื่อพบอาจารย์ที่ปรึกษา เมื่อขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ห้องสมุดในการสืบค้นข้อมูลสารสนเทศ เมื่อต้องการโอนย้ายสถานศึกษา หรือเมื่อต้องการส่งงานล่าช้ากว่ากำหนดด้วยความจำเป็นบางประการ เป็นต้น เป็นที่น่ายินดีว่า งานวิจัยทางภาษาศาสตร์เกี่ยวกับภาษาเชิงวิชาการรองยังมีค่อนข้างน้อย ทำให้องค์ความรู้ด้านนี้มีลักษณะจำกัด งานวิจัยต่อไปในด้านนี้จะทำให้เราทราบและเข้าใจลักษณะของภาษาเชิงวิชาการครบวงจรมากขึ้น และสามารถช่วยให้ผู้ที่ไปเรียนต่างประเทศสามารถเตรียมความพร้อมได้ตรงกับสิ่งที่จะประสบขณะศึกษา ในส่วนของการทดสอบ เราสามารถสร้างและพัฒนาแบบทดสอบที่ใกล้เคียงสภาพการใช้ภาษาจริงมากที่สุด ถือเป็นลักษณะภาษาที่ใช้จริงในชีวิตมหาวิทยาลัย และส่งผลให้การวัดผลแม่นยำและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

๒.๓. Authentic communication (การสื่อสารที่สมจริง)

ภาษาในการสื่อสารที่สมจริงเป็นอย่างไร ลักษณะแรกของภาษาเชิงวิชาการและของการสื่อสารใดๆ ที่สมจริงคือการผสมผสานของหลายทักษะภาษา กล่าวคือเรามักใช้มากกว่าหนึ่งทักษะภาษาโดยที่เราอาจไม่รู้ตัว ยกตัวอย่างเช่นในการสนทนาทั่วไป มีการใช้ทักษะการฟังและการพูดควบคู่กันไป งานวิจัยของแคเรลล์และคณะ (Carell, Dunkel, & Mollau, 2002) ที่แสดงถึงความสมจริงของการสื่อสารคือการที่นักศึกษาเขียนบันทึกขณะฟังบรรยาย หรืองานของเบลเชอร์และฮีร์เวลา (Belcher & Hirvela, 2001) ซึ่งแสดงให้เห็นว่าทักษะการอ่านมีความสัมพันธ์กับการเขียน การผสมผสานไม่ถูกจำกัดที่สองทักษะเท่านั้น ตรงกันข้าม การใช้มากกว่าสองทักษะควบคู่กันไปในชีวิตประจำวันหรือในเชิงวิชาการเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นอยู่บ่อยๆ ยกตัวอย่างที่หลายคนคุ้นเคย เช่น การจดบันทึก (ทักษะการเขียน) ขณะฟังการบรรยาย (ทักษะการฟัง) เพื่อนำไปใช้ประกอบการอภิปรายกลุ่มย่อย (ทักษะการพูด) และในที่สุดเขียนรายงานส่งอาจารย์ประจำรายวิชา (ทักษะการเขียน)

อีกลักษณะหนึ่งของการใช้ภาษาในการสื่อสารที่สมจริงคือความเป็นธรรมชาติ ยกตัวอย่างเช่นลักษณะของภาษาพูดภาษาอังกฤษย่อมต่างจากภาษาเขียนภาษาอังกฤษ เช่น ภาษาพูดไม่ถูกจำกัดด้วยรูปประโยคเสมอไปเช่นภาษาเขียน แต่ถูกจำกัดด้วยหน่วยความคิด (idea units) นอกจากนั้น ภาษาพูดมักมีการใช้คำแทรก (fillers) เช่น *well, really, uh* หรือ *er* เพื่อจุดประสงค์บางอย่าง เช่น เพื่อให้ผู้พูดได้มีโอกาสรวบรวมความคิด เพื่อหลีกเลี่ยงการสลับผู้พูด (turn taking) เป็นต้น (Buck, 2001) ในอันที่จะเข้าใจภาษาพูดได้ถูกต้อง นอกเหนือจากความเข้าใจเสียงพูดที่ได้ยินแล้ว ผู้ฟังต้องมีความรู้เรื่องลักษณะแปรลักษณะของภาษา (paralinguistic features) ว่าการใช้ทำนองเสียง (intonation) น้ำเสียง (tone of voice) อากัปกริยา (gesture) และสีหน้า (facial expression) ที่ต่างกันมีอิทธิพลต่อความหมายที่ต้องการจะสื่ออย่างไร จากมุมมองของการทดสอบความรู้ความสามารถเรื่องลักษณะแปรลักษณะของภาษาคงเป็นไปได้ หากผู้รับการทดสอบไม่สามารถเห็นภาพของผู้ร่วมการสนทนา

ลักษณะของการสื่อสารที่สมจริงอีกประการหนึ่งที่จะกล่าวในที่นี้เป็นลักษณะของภาษาพูด กล่าวคือ ภาษาพูดไม่ใช่เพียงแต่การเปล่งเสียงพยัญชนะและสระที่ถูกต้องตามระบบเสียงของภาษานั้นๆ เท่านั้น หากรวมถึงการปรับแต่งเสียงดังกล่าวให้สอดคล้องกับสถานการณ์ ผู้ร่วมสนทนา และหัวข้อสนทนา เป็นต้น ดังนั้นผู้เรียนภาษาอังกฤษจึงไม่ควรคาดหวังว่าเจ้าของภาษาอังกฤษจะออกเสียงพยัญชนะและสระชัดเจนในการสนทนาเฉกเช่นเมื่อแยกออกเสียงเหล่านี้เป็นเอกเทศ การสร้าง

ความคุ้นเคยกับการฟังภาษาอังกฤษที่มีการปรับแต่งเสียง ซึ่งรวมทั้งการกลมกลืนของเสียง (หรือ assimilation เช่น 'pens' [phenz]) การตัดเสียง (หรือ deletion เช่น 'aspirin' [æsprɪn]) และการลดรูปสระ (vowel reduction เช่น 'atom' [ætəɪm]) จะช่วยให้ผู้รับการทดสอบเตรียมตัวได้ถูกต้อง ลดความสับสน และทำให้เข้าใจเรื่องที่ฟังได้มากขึ้น

๓. บทเรียนจาก TOEFL : ข้อสังเกตสำหรับผู้สอนภาษา

ETS กล่าวว่าการเปลี่ยนแปลงของข้อสอบ TOEFL ครั้งสำคัญนี้มีจุดมุ่งหมายสำคัญเพื่อช่วยให้นักเรียนนักศึกษาทั่วโลกได้พัฒนาภาษาอังกฤษ เพื่อโน้มน้าวให้เกิดการเปลี่ยนวิธีการเรียนภาษาอังกฤษอันจะส่งเสริมการเรียนรู้เชิงวิเคราะห์ เพื่อให้ผู้เรียนเห็นแก่นสาระที่แท้จริงของการเรียนภาษาและขณะเดียวกันเพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในการเรียนต่อและทำงาน อันเป็นการเสริมสร้างโอกาสสู่ความสำเร็จทั้งในด้านการศึกษาและตลาดงานในสากลประเทศ

นอกจากองค์ความรู้ที่เพิ่มขึ้นจากการสังเกตและงานวิจัยของนักวิชาการดังกล่าวแล้วใน ๒.๑-๒.๓ ที่มีส่วนผลักดันให้เกิดการเปลี่ยนแปลง การเปลี่ยนแปลงข้อสอบ TOEFL เป็นแบบ iBT ส่วนหนึ่งเกิดขึ้นมาจากการเรียกร้องจากอาจารย์ผู้สอนในระดับมหาวิทยาลัยหลายแห่ง และส่วนหนึ่งจากเจ้าหน้าที่ที่มีหน้าที่กลั่นกรองการรับนักศึกษาเข้าศึกษาต่อจากทั่วโลก ที่ไม่พอใจที่คะแนน TOEFL ไม่ได้สะท้อนความสามารถที่แท้จริงในการใช้ภาษา โดยเฉพาะในบริบทของการศึกษาในมหาวิทยาลัย อาทิ ผู้สอบได้คะแนนสูงในส่วนของไวยากรณ์ไม่สามารถสื่อสารได้ตอบโดยใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ ขณะเดียวกัน ETS ก็สัมภาษณ์ผู้เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาอังกฤษเพื่อสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อสอบ TOEFL เพื่อให้แน่ใจว่าการเปลี่ยนแปลงครั้งนี้จะเป็นการเปลี่ยนแปลงที่นำไปสู่สิ่งที่ดีกว่าเดิม ซึ่งผู้เขียนได้มีโอกาสแสดงความคิดเห็นด้วยในการสัมภาษณ์ทางโทรศัพท์ในปี ค.ศ. ๒๐๐๓

นอกจากการระดมความคิดจากบุคคลหลายฝ่ายที่เกี่ยวข้องแล้ว ETS ได้พยายามที่จะปรับปรุงข้อสอบ โดยเฉพาะส่วนการฟังและการอ่าน เพื่อตอบรับงานวิจัยของไบเบอร์และเจมสัน (Biber & Jamieson, 1998) ที่ป่งชี้ว่าตัวบทที่ใช้ในการทดสอบ ๒ ส่วนนี้ยังไม่สามารถเรียกได้ว่าเป็นตัวแทนของลักษณะภาษาพูดและภาษาเขียนเชิงวิชาการได้อย่างแท้จริง ETS ได้สนับสนุนเงินทุนในการทำวิจัยเพื่อศึกษาว่าลักษณะภาษาพูดและภาษาเขียนเชิงวิชาการนั้นเป็นอย่างไร โดยมีศาสตราจารย์ไบเบอร์ (Douglas Biber) จากมหาวิทยาลัยนอร์ทแอริโซนา (Northern Arizona

University) เป็นหัวหน้าโครงการ และ ๘ ผู้ร่วมวิจัยจากมหาวิทยาลัยต่างๆ ในประเทศสหรัฐอเมริกา งานวิจัยโดยสังเขปคือการสร้างคลังข้อมูล (corpus) ที่มีชื่อว่า The TOEFL 2000 Spoken and Written Academic Language หรือเรียกโดยย่อว่า T2K-SWAL ซึ่งมีขนาด ๒.๗ ล้านคำ ข้อมูลที่บรรจุเป็นคลังข้อมูลทั้งภาษาพูดและภาษาเขียนที่เก็บรวบรวมอย่างเป็นระบบจาก ๔ มหาวิทยาลัยหลัก ซึ่งตั้งอยู่ใน ๔ ภูมิภาคของประเทศสหรัฐอเมริกา (Northern Arizona University, Georgia State University, Iowa State University, และ California State University, Sacramento) คลังข้อมูลประกอบด้วยภาษาพูดและภาษาเขียนที่คาบเกี่ยวกับกิจกรรมวิชาการหลักและรองในบริบทของมหาวิทยาลัย อาทิ การบรรยายในสาขาวิชาต่างๆ การอภิปรายกลุ่มย่อย การพบอาจารย์ที่ปรึกษา และการลงทะเบียน การวิเคราะห์คลังข้อมูลทำให้ทราบว่า ตัวอย่างเช่น ภาษาที่ใช้ในการบรรยายมีลักษณะอย่างไร ต่างจากภาษาที่ใช้ในการรายงานหน้าชั้นเรียนอย่างไร หรือภาษาที่ใช้ในการบรรยายวิชา เช่น วิชาภูมิศาสตร์ต่างหรือเหมือนกับภาษาที่ใช้ในการบรรยายวิชาประวัติศาสตร์อย่างไร เป็นต้น ผลการวิเคราะห์คลังข้อมูลนำมาใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาข้อสอบ TOEFL iBT (Biber และคณะ, 2004)

ถึงจุดนี้ คำถามที่ผู้สอนภาษาหลายคนอยากทราบคำตอบคือ ที่มาและที่ไปของ TOEFL ให้อะไรแก่เราผู้สอนภาษาบ้าง ประการแรก การวัดผลไม่ใช่จุดจบของการสอนหากแต่เป็นการเริ่มต้นที่เราผู้สอนต้องย้อนพินิจว่าการวัดผลแต่ละครั้งเป็นการประเมินสิ่งที่เราต้องการประเมินหรือไม่ ตัวอย่างของ TOEFL แสดงให้เห็นชัดเจนว่า ข้อบกพร่องของข้อสอบ TOEFL แบบ PBT และ CBT เป็นการจุดประกายให้เกิด TOEFL แบบ iBT และแน่นอนว่า ETS คงไม่หยุดอยู่หนึ่งที่ TOEFL แบบ iBT เท่านั้น^๒

^๒ แม้ว่า TOEFL แบบ iBT จะเปิดตัวมาได้ไม่ถึงปี ก็มีเสียงเปรยจากผู้เชี่ยวชาญด้านการทดสอบให้เราได้ยินกันแล้ว อาทิ แกรี บัค (Gary Buck) ผู้เชี่ยวชาญด้านการทดสอบการฟัง ขณะไปบรรยายพิเศษที่มหาวิทยาลัยมิชิแกน เมืองแอนน์ อาร์เบอร์ เมื่อเดือนเมษายนที่ผ่านมา เขากล่าวว่า แม้ตัวบทที่นำมาสร้างเป็นแบบทดสอบการฟังจะสมจริงและเป็นวิชาการมากขึ้น บัคไม่เห็นด้วยนักที่ทาง ETS ใช้ผู้ประกาศข่าวมาเป็นผู้ให้เสียง เขาคิดว่าน่าจะให้นักแสดงเป็นผู้ให้เสียงจะเหมาะสมกว่า ซึ่งในประเด็นนี้ แม้ผู้เขียนเองก็ไม่คล้อยตามความเห็นของบัคนัก แต่ก็อาจกลายเป็นประเด็นที่จะนำไปขบคิดต่อไปได้ ผู้เขียนเองกลับคิดว่า ในส่วนการฟังนี้ โดยเฉพาะการฟังการบรรยายทางวิชาการตามสภาพการณ์ที่เป็นจริง ผู้เรียนมีโอกาสดูตามผู้บรรยาย แสดงความคิดเห็น หรือขอให้ผู้บรรยายอธิบายเพิ่มเติมได้ สิ่งเหล่านี้เป็นลักษณะสมจริงของการใช้ภาษาเชิงวิชาการที่ยังไม่ปรากฏในแบบทดสอบ TOEFL iBT จึงเป็นที่น่าสนใจว่า TOEFL iBT จะก้าวต่อไปอย่างไร เพื่อสัมฤทธิ์ผลในการวัดผล

ประการที่สอง การวัดผลมีลักษณะเป็นพลวัตรคือไม่อยู่นิ่ง มีการเปลี่ยนแปลง ปรับปรุงและพัฒนา ไม่ว่าจะเป็นการปรับปรุงในด้านโครงสร้างของข้อสอบเพื่อสอดคล้องกับองค์ความรู้ใหม่ที่เกิดขึ้นจากงานวิจัย หรือการปรับปรุงในด้านเทคโนโลยีเพื่อสามารถตอบสนองความต้องการที่เพิ่มขึ้นได้อย่างมีประสิทธิภาพและเสถียรภาพจากมุมมองนี้ETSนับเป็นตัวอย่างที่ดีที่ไม่เพิกเฉยต่อคำเรียกร้อง ข้อเสนอแนะ ข้อติติง และพร้อมบูรณาการสิ่งเหล่านี้เพื่อประโยชน์ทางการศึกษานั่นใด ผู้สอนภาษาและผู้ทดสอบภาษาจะต้องทันสมัยและใจกว้าง ยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง พร้อมที่จะปรับเปลี่ยนเพื่อสิ่งที่ดีกว่าเดิมนั้น

ประการสุดท้ายที่จะกล่าวคือ ไม่เพียงแต่องค์ความรู้เกี่ยวกับภาษาเท่านั้นที่เพิ่มขึ้นจากงานการวิจัย หรือเทคโนโลยีที่พัฒนาไปตามความก้าวหน้าของวิทยาศาสตร์ แต่การใช้ภาษาเองก็มีลักษณะเป็นพลวัตรแปรเปลี่ยนตามกาลเวลา สถานการณ์ และบริบท จริงอยู่ว่า ภาษามีลักษณะที่จำกัด เช่น มีหน่วยเสียงและไวยากรณ์ที่คงที่ตายตัว แต่การใช้ภาษานั้นไม่จำกัด เพราะถูกกำหนดด้วยเงื่อนไขต่างๆ เช่นเวลา สถานการณ์ และบริบท ซึ่งเป็นเงื่อนไขที่ไม่จำกัด การเรียนการสอนภาษาโดยเฉพาะการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย โอกาสที่ผู้เรียนจะได้สัมผัสกับการใช้ภาษาลักษณะต่างๆ ค่อนข้างจำกัด ดังนั้น สิ่งที่ผู้สอนควรทำคือการเสริมสร้างนิสัยให้ผู้เรียนมีความละเอียดอ่อนกับภาษา รู้จักสังเกตลักษณะการใช้ภาษาที่แปรผันไปตามเงื่อนไขต่างๆ ที่เป็นตัวกำหนดเพื่อความเข้าใจที่ถูกต้องและประสิทธิภาพในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

เอกสารอ้างอิง

- Belcher, D. & Hirvela, A. (Eds.), (2001). **Linking literacies : Perspectives on L2 reading/writing connections**. Ann Arbor : University of Michigan Press.
- Biber, D., Conrad, S., Reppen, R., Byrd, P., Helt, M., Clark, V., Cortes, V., Csomay, E., & Urzua, A. (2004). **Final report : Representing language use in the university : Analysis of the TOEFL 2000 spoken and written academic language corpus**. Princeton, NJ : Educational Testing Service.
- Biber, D., & Jamieson, J. (1998). **Final report : Pilot study to test the influence of linguistic variables on listening and reading test performance**. Princeton, NJ : Educational Testing Service.
- Buck, G. (2001). **Assessing listening**. Cambridge : Cambridge University Press.
- Carell, P.L., Dunkel, P.A., & Mollalaun, P. (2002). **The effects of notetaking, lecture length and topic of the listening component of the TOEFL 2000**. Princeton, NJ : Educational Testing Service.
- Carson, J., Chase, N., Gibson, S., & Hargrove, M. (1992). Literacy demands of the undergraduate curriculum. **Reading Research and Instruction**, 31, 25-50.
- Chaudron, C., & Richards, J. (1986). The effect of discourse markers on the comprehension of lectures. **Applied Linguistics**, 7, 113-127.
- Flowerdew, J. & Tauroza, S. (1995). The effect of discourse markers of second language lecture comprehension. **Studies in Second Language Acquisition**, 17, 435-458.
- Gunawardena, C. (1989). Biochemistry research articles : Present perfect of biology and biochemistry. **English for Specific Purposes**, 8, 265-273.
- Hyland, K. (1998). **Hedging in scientific research articles**. Amsterdam : Johns Benjamins.
- Hymes, D. (1974). **Foundations in sociolinguistics**. Philadelphia : University of Pennsylvania press.

- Kanoksilapatham, B. (2003). **A corpus-based investigation of scientific research articles : Linking move analysis with multidimensional analysis**. Unpublished PhD dissertation, Georgetown University.
- Kanoksilapatham, B. (2005). Rhetorical structure of biochemistry research articles. **English for Specific Purposes**, 24, 3, 269-292.
- Khuwaileh, A.A. (1999). The role of chunks phrases and body language in understanding coordinated academic lectures. **System**, 27, 249-260.
- Malcolm, L. (1987). What rules govern tense usage in scientific articles? **English for Specific Purposes**, 6, 1, 31-43.
- Master, P. (2001). Active verbs with inanimate subjects in scientific research articles. In M. Hewings (Ed.), **Academic writing in contexts** (pp. 169-181). London : University of Birmingham.
- Nattinger, J.R., & DeCarrico, J.S. (1992). **Lexical phrases and language teaching**. Oxford : Oxford University Press.
- Strodt-Lopez, B. (1991). Tying it all in : Asides in university lectures. **Applied Linguistics**, 12, 117-140.
- Swales, J.M. (1990). **Genre analysis**. Cambridge : Cambridge University Press.
- Swales, J.M. (2004). **Research genres : Explorations and applications**. Cambridge : Cambridge University Press.
- Williams, I. (1999). Results section of medical research articles. **English for Specific Purposes**, 18, 4, 347-366.